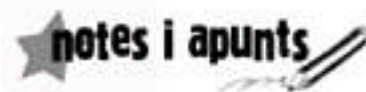

informe polític

Situació Mundial

El procés de la globalització de l'economia mundial ha seguit i continua avançant. Molt lluny de la globalització dels drets socials i d'una repartició equitativa dels recursos, les diferències socials i econòmiques entre països i individus cada vegada es fan més evidents. La dicotomia nord-sud, sembla no tenir fi. L'actual sistema econòmic mundial està al servei dels grans capitals i de les multinacionals, creant així un procés d'exclusió i de marginació de la major part dels països del planeta. Aquesta exclusió té com a conseqüència la misèria i la fam de la majoria de les poblacions i una falta de poder polític per part dels països més pobres, els quals es veuen sotmesos a les polítiques del Banc Mundial i del Fons Monetari Internacional.

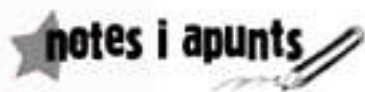
La Globalització és l'estat actual del capitalisme en la seva vessant més cruel i salvatge. Aquesta es caracteritza per l'extrema liberalització dels fluxes financers i monetaris fomentant d'aquesta manera, una major especulació financera i en conseqüència un augment de guanys per les grans multinacionals controladores del mercat internacional. Aquest gran mercat globalitzat funciona com una xarxa d'intenses relacions econòmiques que s'articula a través dels nous mitjans informàtics. Aquesta xarxa està composta només pels més forts (grans institucions privades, bancàries o fons de pensions o d'inversió, empreses petroleres, farmacèutiques, així com especuladors milionaris amb nom i cognom), i que té conseqüències sobre tot el planeta. La liberalització només significa més poder per les potències econòmiques més fortes.

Aquest escenari globalitzador està portant a una concentració del poder polític. Els governs ja no decideixen en matèria financera, i la major part dels països estan supeditats a aquests grans organismes internacionals (un exemple d'això és el deute extern, el qual manté en una situació de dependència molts dels països del Tercer Món).

La globalització no és només econòmica. Els grans poders financers compten amb el suport polític de les grans potències mundials i utilitzen els mitjans de comunicació per a la difusió d'un pensament únic. L'hegemonia cultural és una de les eines de la globalització. La cultura dels centres comercials, els «fast food», etc., porta a una cultura de masses hegemònica i consumidora. L'oci entès com a consum és una de les grans premisses per al funcionament d'aquest sistema. Sense consum no hi ha benefici.

Però les conseqüències més clares de la globalització són l'augment de la pobresa a escala mundial; la utilització de la guerra com a element geoestratègic i financer a través de la indústria armamentística; l'augment de la mortalitat infantil; la feminització de la pobresa; la creixent immigració obligada a sobreviure en països estrangers; la mort de milers de persones a l'any per malalties curables, i un llarg etcètera. En definitiva podem dir que aquest món està cada vegada més polaritzat: les persones riques cada vegada són més riques i les pobres cada vegada són més pobres.

En aquests últims dos anys hem estat testimonis d'un enfortiment de les polítiques neoliberals. Des de l'atemptat contra EUA l'11 de setembre hi ha hagut una sèrie de canvis polítics, econòmics i militars que no ens poden passar per

//Situació Mundial

alt. L'atac de l'11-S és una resposta a la política internacional d'EUA i del govern de Bush **i dels lobbies de poder que el recolzen.**

L'11 de setembre va significar una radicalització de la política internacional nord americana que es va materialitzar amb la invasió a l'Iraq sota la bandera de la lluita contra el terrorisme. No hem d'oblidar però, que poc abans EEUU ja havia invaït Afganistan per tal de controlar un dels més grans oleoductes. L'Iraq ha estat un pas més en l'estratègia nord americana per tal de controlar les fons d'energia i les zones geoestratègiques més importants. La guerra a l'Iraq no respon a res més que a l'afany per controlar una de les reserves més grans de petroli.

Econòmicament cal destacar l'increment de beneficis que ha suposat la guerra a l'Iraq per a la indústria armamentística, així com l'augment del cru a índexs impensables. També és important remarcar que Bush és un dels grans beneficiaris de la venda de petroli, ja que la seva família n'és una de les mes grans venedores.

Políticament cal destacar el fet que el govern de Bush s'ha passat per alt els organismes i compromisos internacionals, com per exemple els que s'oposaven clarament a la guerra, deslegitimant així, el paper de mediador de les Nacions Unides. Això forma part d'una estratègia que passa perquè organismes com l'ONU deixin de tenir el pes polític que tenen i prenguin més força organismes com el Banc Mundial o el Fons Monetari Internacional, organitzacions que per altra banda no són democràtiques i que són governades per aquells que tenen el capital, com els EUA. **El mateix passa amb el Tribunal Internacional de La Haya, que es manipula de forma interessada i que no té cap capacitat per a jutjar a molts responsables de crims humanitaris o ambientals.**

La política internacional d'EUA està creant reaccions a tot el planeta. El xoc d'interessos entre diferents capitals està provocant l'augment dels conflictes bèl·lics i el fenomen del terrorisme internacional. La lluita pels recursos naturals i el control de zones geoestratègiques són el veritable motiu de la "lluita contra el terrorisme". L'últim exemple d'això és el cas de Rússia que després del segrest a una escola per part dels suposats txetxens (fet encara per demostrar) ja ha anunciat que pensa atacar a qualsevol lloc del món on hi hagi indicis de nuclis terroristes. I mentre ens "entretenen" amb el fenomen del terrorisme internacional segueixen havent-hi grans conflictes oberts que no s'esmenten i que són de gran interès internacional. Aquest és el cas d'Afganistan, Palestina, Àfrica, etc. conflicte d'interessos.

Així doncs, la política internacional nord americana lluny d'acabar amb el terrorisme està produint més guerres i més violència. És encara d'hora per saber què i qui hi ha al darrera d'aquestes organitzacions terroristes com Al Qaeda, però el que és evident és que la major part d'aquestes són una conseqüència directe de la política imperialista que EUA ha dut a terme al llarg de la història.

És evident que el panorama mundial és molt pessimista i poc esperançador però no hem d'oblidar que aquest té les seves contradiccions i que a la vegada es comença a parlar de contrapoders i de processos alternatius. El Fòrum Social de Portoalegre va ser, segurament, el punt de partida principal d'una resposta al neoliberalisme internacionalment organitzada. Des d'aleshores s'han anat construint diversos punts de trobada ja siguin internacionals o regionals, que han

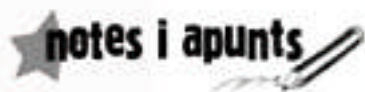
//Situació Mundial

servit per debatre, pensar, posar en comú experiències i intentar trobar solucions conjuntes a l'actual sistema.

Amèrica Llatina és un dels grans exemples d'aquest canvi. Si analitzem els canvis de govern que en pocs anys ha sofert Llatinoamèrica, veurem com poc a poc els nous governs més progressistes han anat deixant fora de combat els antics dictadors. Per primera vegada des de la colonització Amèrica Llatina està despertant i diu prou al control ianqui. Aquest és el cas de Bolívia, on fa poc es va celebrar un referèndum per decidir que feien amb el gas; Equador; Brasil, amb Lula al capdavant intentant tirar endavant polítiques progressistes en un país on la misèria és la gran protagonista; Colòmbia, amb la seva lluita constant contra la submissió nord americana; Argentina, que tot i estar en condicions econòmiques molt difícils per primera vegada té un president que no és hereu de la dictadura de Menem; i, per descomptat, Cuba, que segueix amb la seva incansable lluita contra l'imperi ianqui i segueix demostrant al món que les coses poden ser d'una altra manera. Però per davant de tot això cal destacar Veneçuela la qual està sent un gran exemple per a tothom. El poble veneçolà ha apostat per fer fora a l'oligarquia que fins aleshores havia estat governant el país i s'ha endinsat en un canvi polític, econòmic i social el qual està suposant un canvi en la correlació de forces i en el repartiment dels recursos.

La Joventut Comunista creiem en que un altre món és possible i lluitem perquè això sigui així el més aviat possible. Apostem pel socialisme com a forma d'entendre la vida, i com a mitjà necessari per a canviar l'actual sistema capitalista. És per això que creiem en una altra forma de globalització: en una globalització política amb control democràtic sobre l'economia, basada en el respecte entre els pobles, la solidaritat i la defensa dels drets civils, socials i polítics així com en un repartiment equitatiu de la riquesa i els recursos. **Per a això, en aquests moments considerem que la lluita per la pau i contra l'imperialisme són elements centrals i estratègics.**

Situació a Europa

La construcció de la Unió Europea segueix avançant. Però cap a on? Per entendre quin tipus d'Unió Europea s'està construint és necessari analitzar el fet més destacat d'aquest últim període: la Constitució Europea.

Si analitzem la Constitució que ens volen fer aprovar el primer que hauríem de dir és que potser no estem parlant d'una constitució. En tota nació una constitució serveix per a establir els drets i deures de la ciutadania, i aquest no seria el cas de la carta magna europea. **A més, l'elaboració s'ha fet completament al marge de la població sense la seva participació en la discussió i en les propostes.** Aquesta constitució no és res més que un tractat econòmic el qual liberalitzaria encara més l'economia europea, restant així poder als propis països. En aquesta constitució es parla, majoritàriament, de temes econòmics, deixant a cada país els drets socials i civils de la població. Aleshores, de quina constitució estem parlant?

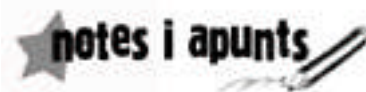
Amb la nova constitució europea el Parlament europeu perd poder mentre que per contra el Banc Central Europeu guanya autonomia. És a dir, estem davant d'un Banc Europeu que no respon més que a les lleis del mercat, ja que no hi ha cap control sobre ell per part de les institucions europees. Això posa molt en dubte el discurs de la Europa democràtica i dels pobles. Amb aquesta constitució els països de la Unió perden bona part del control econòmic, ja que aquest estarà supeditat a la política del Banc Central Europeu.

Hem estat testimonis també de l'ampliació de la Unió Europea per part, majoritàriament, de països de l'est que fins ara se'ls havia vetat l'entrada, ja que no complien els requisits econòmics necessaris. La "socialització" de la Unió Europea no respon a activitats humanitàries ni tan sols beneficiarà els nousvinguts. L'ampliació obre la porta a nous mercats sense necessitat de pagar d'aranzels ni impostos més alts. Els empresaris ja no cal que produeixin en el seu país d'origen, i menys quan l'estada en països més pobres pot fer-los augmentar els beneficis com a conseqüència de trobar mà d'obra més barata. Les primeres conseqüències ja les hem pogut observar a casa nostra amb el tancament de moltes empreses que han anat a produir a altres països on els sortia més rendible.

Per últim, cal destacar el debat que està havent actualment a la UE sobre la necessitat d'un futur exèrcit europeu, el qual acabaria substituint l'OTAN. La suposada missió d'aquest exèrcit és fer front al terrorisme allà a on estigui. Això vol dir que aquest tindria carta blanca per actuar en qualsevol lloc del món on hi haguessin terroristes. Estem parlant, doncs, que si així és veïés necessari, l'exèrcit europeu podria atacar al País Basc amb l'excusa de la cerca d'etarras. Un exèrcit d'aquestes dimensions posaria en perill l'autodeterminació i sobirania dels pobles, ja que aquest respondria als interessos de les nacions dominants i del capital.

Davant aquesta construcció europea, la qual està suposant una agressió als drets civils i un retrocés en les conquestes socials, la Joventut Comunista lluitem per un altre model d'Europa. Creiem en una Europa dels pobles, democràtica, solidària i social, en la que els Estats, nacions i ciutats puguin participar de forma directa en la presa de decisions mitjançant mecanismes plenament democràtics i que ajudin al desenvolupament dels drets socials i civils i a

Situació a l'Estat Espanyol

l'erradicació de les desigualtats, la xenofòbia i el racisme. Llitem per una Europa on hi càpiguen moltes Europes.

En aquest sentit, el Fòrum Social Europeu està sent un molt bon espai de trobada i d'articulació de lluites conjuntes. Cal seguir treballant, per aconseguir una vinculació d'aquest i dels seus participants amb les problemàtiques concretes de cada país i perquè les organitzacions que les treballen, siguin les veritables protagonistes.

En aquests últims anys hem viscut un gir en l'àmbit de la política espanyola. L'arribada del PP al govern ens ha recordat temps passats i ha posat en perill l'Estat "democràtic". Durant aquests 8 anys de PP, i més concretament durant aquesta última legislatura, hem pogut veure la dreta espanyolista en acció. El govern del PP ha suposat una retallada de drets civils i socials i hi ha hagut un augment considerable de la repressió que s'ha traduït en una manca de llibertat d'expressió. Les polítiques neofranquistes del PP han retallat els drets dels i les treballadores; han posat en perill els serveis públics com l'ensenyament i la sanitat; han aplicat una política centralista que moltes vegades ha perjudicat a comunitats autònomes senceres (un exemple d'això n'és el Pla Hidrològic Nacional); han aplicat una política de "decretazos" negant-se a un diàleg amb l'oposició; han fet política sorda respecte les demandes ciutadanes... En definitiva, aquests vuit anys de PP han suposat un retrocés importantíssim en totes les conquestes civils i socials que tants anys de lluita havien costat. Però la seva mateixa política i la mobilització ciutadana és el que ha fet possible aquest canvi de govern.

Si bé és cert que la política del PP ha estat la més repressiva des de Franco, també és veritat que en aquests últims dos anys hem assistit a les manifestacions més massives de l'Estat Espanyol. El descontentament ciutadà vers el govern del Partit Popular ha generat un seguit de mobilitzacions que han despertat una capa de la societat que feia molt que no sortia al carrer. Varis exemples d'això són les mobilitzacions contra el Banc Mundial, el Pla Hidrològic Nacional, la Vaga General, les mobilitzacions estudiantils contra la LOU, les mobilitzacions contra la guerra, el Prestige, etc. I s'ha demostrat que aquestes sí que han servit d'alguna cosa.

La sorprenent victòria del PSOE en una de les eleccions amb més participació no és perquè sí. Si bé és cert que el PSOE no ha exercit d'oposició durant aquest temps i que fins i tot ha fet pactes bilaterals amb el PP (com és el cas del pacte antiterrorista), és clar també, que era l'únic partit que es visualitzava com a clar contrincant del Partit Popular i molta ciutadania va sortir a votar al PSOE per tal de fer fora la dreta neofranquista. Els atemptats de l'11 de març a Madrid van ser el detonant. La manipulació de la informació per part del govern i les grans mobilitzacions espontànies per tot el país, van crear un clima de tensió, de protesta i d'indignació vers el que estava succeint, fet que es demostrà el dia següent a les urnes.

La victòria del PSOE no és només la seva victòria. La victòria dels socialistes és l'expressió de la ciutadania que ha dit prou a una manera de fer política. Cal denunciar també el tractament bipartida dels mitjans de comunicació, ja que s'està tendint cap a un model completament bipartidista fomentat per la informació dels «mass media». Això pot ser molt perillós, ja que és difícil construir una

//Situació a l'Estat Espanyol

democràcia quan es converteix en un pacte entre dos partits. Reclamem la importància de la diversitat política i la igualtat de condicions entre opcions polítiques.

No hem d'oblidar, però, que el PSOE ha estat 13 anys al govern i que ha estat el govern més corrupte de la història "democràtica" de l'Estat Espanyol i el culpable del desmantellament de l'Estat del Benestar. Ha estat l'impulsor de les Empreses de Treball Temporal (ETT); de la Llei d'Estrangeria; d'un model d'Estat centralista i incapaç de posar solució a la qüestió nacional; que ha estat el major propulsor de les privatitzacions, etc. De moment la política del PSOE s'està basant en la reconstrucció d'allò que el PP ha destruït, però cal veure quina serà la seva estratègia i cal seguir mobilitzant-nos. Alhora, però, hem de tenir present que tot i que la dreta ja no estigui **al govern encara té 11 milions de votants, té una gran presència institucional i segueix molt arrelada a nivell social, econòmic i cultural.**

Nosaltres hem de seguir treballant per aprofundir en la democràcia real, que defensi els drets dels i les treballadores i que assegurï els serveis públics com la sanitat i l'ensenyament. Hem de fer front al bipartidisme cada dia més accentuat entre PP i PSOE i presentar alternatives reals a les seves polítiques. **Cal exigir que aquesta nova etapa suposi un trencament amb els vuit anys de neofranquisme que hem patit i que es posin mesures per a la superació dels dèficits i desequilibris socials que arrosseguem com a conseqüència de l'herència de la dictadura franquista i de la incompletesa de la transició espanyola.** Apostem per un Estat que es basi en les diferències nacionals i culturals de cada poble i reafirmem el nostre compromís amb la República, com a única forma democràtica possible. En definitiva, hem de participar en la construcció d'un Estat socialista que assegurï els drets socials i civils de la classe treballadora.

Situació a Catalunya

La situació política catalana ha experimentat el canvi més important des de la tornada de la «democràcia». Després de 23 anys, la dreta ha perdut el govern de la Generalitat, acabant així, amb l'era del pujolisme. El govern de CiU ens ha deixat una herència de privatitzacions, deutes amb les empreses constructores d'autopistes (motiu pel qual els catalans i les catalanes hem de pagar molts més peatges que la resta de persones de l'Estat), contractes irrevocables (com és el cas de la construcció del túnel de Bracons), un nacionalisme burgès i exclouent de les minories ètniques i un llarg etcètera.

Els CJC, veiem necessari, avui en dia, per tal de fer front a la dreta catalana i espanyola, la presència dels i les comunistes a les institucions a més, d'una unificació de forces de totes les formacions d'esquerres. És per aquest motiu que apostem per Esquerra Unida i Alternativa (EUiA). Una organització política i social que ens permet aquesta presència, a l'hora que enforteix tot allò que es trobi a l'esquerra dels socialistes. A més, EUiA ens ha de servir de vincle entre els moviments socials i les institucions, és a dir, ha de traslladar les propostes, reivindicacions, etc... dels i les ciutadans/es al Parlament i als ajuntaments.

Ens trobem en un moment en el qual EUiA ha fet un pacte electoral amb ICV. Després d'un anàlisi de la situació política en la qual es troba Catalunya, els i les comunistes hem trobat necessari unir esforços entre totes aquelles formacions que es trobin a l'esquerra del PSC, per tal de donar una resposta real i efectiva a les polítiques de la dreta. També, tenir la possibilitat de fer propostes més enllà de les que pugui fer o dur a terme la socialdemocràcia liberal catalana, com per exemple aturar les privatitzacions de la sanitat o l'ensenyament.

La situació política catalana és totalment nova, l'esquerra socialdemòcrata (PSC), la independentista (ERC) i l'esquerra transformadora (ICV-EUiA) han fet un pacte de govern pels propers quatre anys, anomenant-lo "tripartit". Aquest canvi ha dut a les persones que es consideren d'esquerres a tenir unes expectatives noves sobre el govern de la Generalitat. Així, els i les comunistes no apostem pel PSC com alternativa a la dreta catalana, però som conscients de les diferències que hi ha entre ambdues formacions (PSC i CiU). Veiem aquest nou govern com un instrument per apaivagar les polítiques conservadores i liberals de l'anterior govern per començar a dur a terme polítiques socials, com per exemple d'habitatge de protecció oficial, la millora de l'ensenyament públic amb la disminució de pressupostos destinats a la privada (encara que per nosaltres allò ideal seria que no hi hagués finançament a les escoles privades), la creació de places d'escoles bressol, etc...

Però malgrat aquestes expectatives, la correlació de forces del "tripartit" afavoreix al PSC i a ERC deixant en segon terme la coalició ICV-EUiA. Per tal que la nova perspectiva política que ha pres Catalunya no es converteixi en l'era del maragallisme, hem de tenir molt clar que cal estirar el "tripartit" cap a l'esquerra. Cal enfortir EUiA, ja que només així tindrà més força a l'hora de dur a terme els objectius que ens hem fixat.

El fet que EUiA es trobi al "tripartit" ens pot fer generar contradiccions a l'hora d'oposar-nos a certes decisions preses pel govern de la Generalitat. Però és molt important tenir present que els CJC-Joventut Comunista apostem per la mobilització popular per damunt de la mera gestió institucional, ja que aquesta

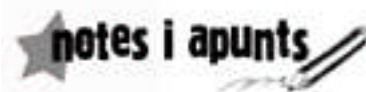

//Situació a Catalunya

és la que realment té força i la més democràtica per fer propostes o respondre a polítiques reaccionàries. Per tant, el fet de pertànyer al govern no pot ser un obstacle per a la **crítica de decisions injustes (com per exemple la del túnel de Bracons)** i per a la mobilització. **Una mobilització que, al contrari s'ha d'entendre en un sentit ampli, i s'ha d'intensificar. Passem d'una etapa de resistència a una nova d'ofensiva, i això exigeix un canvi d'estratègia. És el moment d'incrementar qualitativament i quantitativa les nostres exigències i les nostres reivindicacions. I de cara a aconseguir que es compleixin, no hem d'actuar des de l'oposició frontal, sinó anticipant-nos als esdeveniments amb propostes que siguin assumides i defensades per la població des de la mobilització permanent i estable: entrem, per tant, en una fase creativa i propositiva-**

No podem oblidar la mobilització (seria un gran error fer-ho), però tampoc podem deixar que la dreta la manipuli o pretengui confondre'ns. Des del moment en el qual el "tripartit" va començar la legislatura, CiU i el PP han intentat desprestigiar el govern en repetides ocasions i, fins i tot, han demanat la seva dimissió. L'exemple més clar va ser l'atac que va rebre Carod Rovira (ex-conseller en cap de la Generalitat) i, de retruc, tot el govern, quan va tenir una reunió amb integrants d'ETA. La dreta no està disposada a perdre el poder fàcilment i, per tant, utilitzarà tots els mitjans que li siguin possibles per recuperar-lo. Un d'ells és la mobilització (encara que no estiguem acostumats a veure la dreta al carrer), també la manipulació, la mentida, el desprestigi, etc. No ens podem deixar enganyar, per tant, haurem de tenir molt clar en cada moment quin és el paper que hem de jugar els CJC-Joventut Comunista, en la nova situació política catalana.

Dona

Gràcies al moviment feminista i a les organitzacions que li donen suport, des dels anys de la dictadura fins ara, les dones hem aconseguit millorar la nostra situació personal i social. Cada dia hi ha més dones que s'incorporen al mercat laboral i no en surten quan contrauen matrimoni o tenen fills (a més treballen amb un contracte), més dones que tenen presència en les esferes públiques de la societat (parlaments, universitats, premsa, literatura, etc.), més dones que estudien i van a la universitat, dones amb llibertat sexual per decidir amb qui volen tenir relacions. En definitiva, més dones que són lliures d'escollir quina vida volen dur. Les dones hem començat a deixar la casa i el marit per agafar-nos a nosaltres mateixes i ser autònomes.

Però, l'avenç del neoliberalisme més ferotge, la implantació de polítiques conservadores per part dels partits polítics que han estat al govern (PP i CIU) i, en alguns aspectes, la manca de consciència social, han fet que en els últims anys la situació de les dones s'hagi estancat. És veritat que la vida d'una dona en els anys 80 era molt diferent de la d'una dona al s. XXI però encara hi ha molt camí per fer. Encara hi ha moltes barreres imposades pel patriarcat que no s'han trencat. Un dels exemples més clars d'aquest fet és el dret, reivindicat des de fa molts anys, a l'avortament lliure i gratuït. Avui, l'avortament és legal però només es pot dur a terme si es compleixen una sèrie de condicions que estableix la llei sense tenir en compte els desitjos i expectatives de la dona. Per tant es torna a imposar el criteri masculí (ja que en la seva majoria les lleis estan fetes per homes).

Pel que fa a la incorporació de les dones a les esferes públiques, cada cop n'hi ha més però no cal dir que els llocs que realment tenen incidència a l'hora de prendre decisions estan ocupats per homes. Així, no hi ha rectores, ni presidentes del govern, ni directores de diari, ni de televisió, etc... El poder continua en mans d'un home blanc, de mitjana edat i de classe benestant. A més, la projecció del treball d'una dona sempre és més costosa i difícil que la del treball d'un home (una dona ha de demostrar la seva validesa i ha treballar el doble que un home per tal que se li faci un reconeixement públic).

La precarietat laboral és un dels problemes més importants als quals s'ha de fer front. En aquest aspecte s'ha de parlar d'una doble discriminació, el fet de ser jove i el de ser dona, ja que ambdós col·lectius són dels més castigats pels contractes escombraria. D'entre les dones que treballen, tenen contracte indefinit un 75% mentre que en els homes la xifra és d'un 80%. En canvi les xifres s'inverteixen si parlem d'economia submergida a Barcelona, per exemple (llocs de treball ocupats sobretot per dones joves i immigrants), on el 8,2% són dones i només un 1,5% són homes. Una part molt important de l'economia submergida recau sobre la prostitució, on cada cop hi ha més dones joves (en alguns casos menors d'edat) immigrades que hi treballen. En el cas del treball temporal les xifres es repeteixen, el 25% de les dones que tenen un treball remunerat ho fan amb aquest tipus de contracte mentre els homes representen un 20,6% del total d'homes que es troben en actiu.

L'estructura familiar masculista, es repeteix en el món laboral. Les dones ocupem els llocs de treball relacionats amb la cura de les persones (infermeres, dones de la neteja, dones que tenen cura de la gent gran, mestres, etc...). O tenim feines reservades a nosaltres, ja que moltes vegades es necessita una cara maca i una veu agradable, és el cas del sector serveis. Aquest sector ocupat majoritàriament

//Dona

per dones joves, és un dels més precaritzats. Amb la quasi inexistència dels sindicats i la recent aparició d'aquest món, els empresaris no troben barreres per fer i desfer com millor els sembli. I no cal dir, que a Catalunya aquest sector és un dels que genera més riquesa. A més d'aquesta precarietat, quan arriba el moment d'ascendir a l'empresa sempre serà l'home el que ho tingui més fàcil, ja que es té el prejudici que ell ho farà millor, a més no tindrà problemes d'embaràs o cura dels fills si decideix formar una família.

Així doncs, l'autonomia que una dona pot tenir gràcies a realitzar un treball remunerat, en molts casos, penja d'un fil. A més, a aquesta precarietat cal sumar-hi les tasques domèstiques. A l'any 2004 encara som les dones les que portem el gruix de les tasques de casa, el repartiment de les tasques domèstiques i de la responsabilitat de fer-les encara no s'ha produït. Encara hi ha moltes dones que en el moment en què van a viure amb les seves parelles han de realitzar una doble jornada laboral (la del treball remunerat i la de casa). En el cas de les dones joves aquest fet es dona en el mateix nombre i intensitat.

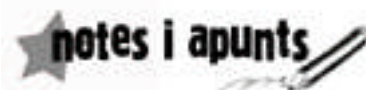
Un altre dels grans problemes socials és el de la violència de gènere en l'àmbit de la llar. Cada vegada hi ha més casos de maltractaments que surten a la llum i molts cops, assassinats. Aquesta violència, lluny del que ens volen fer pensar els sectors més conservadors de la societat, està relacionada directament amb el patriarcat i l'imaginari social que encara es té del món de la parella. La dona pertany a l'home i si a aquesta no li queda clar s'ha d'utilitzar qualsevol mètode per tal que ho entengui i s'ho empassi. És cert que s'han d'endurir les lleis i les penes pels maltractadors, però fins que no acabem amb el patriarcat els maltractaments domèstics continuaran formant part de la nostra vida, ja que són una conseqüència clara i directa del que suposa el masclisme.

Tota aquesta situació social provoca que, a més a més, les dones haguem de fer front cada dia a una mena de masclisme encobert. Els "piropos" que fereixen la dignitat, les mirades en llocs inoportuns en moments inoportuns (quants cops una dona ha pensat o ha dit: quan parlis amb mi, mira'm a la cara!), els comentaris incòmodes, no poder participar en activitats perquè són reservades a homes (per exemple, el futbol), la "femenitat" que contínuament s'ha de demostrar per tal de ser acceptada i estimada, l'ús sexista del llenguatge, etc...

Per tots aquest motius els CJC-Joventut Comunista hem de fer front al patriarcat. Hem de participar en tots aquells moviments que defensin els drets de les dones, les dones no hem de tenir por d'introduir-nos als àmbits que sempre s'han considerat masculins per canviar-los i fer-los a la mida de tots i totes. I sobretot hem de lluitar a la nostra vida quotidiana en cada moment en què ens veiem discriminades. Però els homes també hi tenen molt a dir en aquest tema, ja que amb la superació del patriarcat, l'home també donarà un pas endavant essent lliure d'expressar-se com vulgui sense ser assenyalat.

I sobretot, hem de fer un col·lectiu Gioconda Belli (col·lectiu de les dones de

Immigració

CJC) fort per tal de tenir un espai on les dones dels CJC-Joventut Comunista poguem estructurar la nostra lluita, debatre les nostres inquietuds i al mateix temps enfortir el moviment feminista català.

Al llarg de la història, les persones han emigrat per diferents raons, sovint lligades a la violència: per qüestions naturals (desastres naturals), per neteges ètniques (Israel amb Palestina, els reis Catòlics i els jueus, etc.), apropiament dels recursos naturals que fan impossible la supervivència al país d'origen (el gas natural que consumim a Catalunya ve del Marroc), l'esclavitud (durant l'època de les colonitzacions a l'Àfrica), l'exili forçat (centenars de persones durant la dictadura franquista), etc. Per tant la migració de les persones no és un fenomen nou i tota migració massiva és fruit d'una violència. Avui en dia, el principal factor pel qual les persones dels països més pobres emigren a països més rics és la impossibilitat de viure amb dignitat al propi país d'origen, sobretot a causa de l'apropriament dels països rics dels recursos naturals i del control que en tenen, per exemple, mitjançant la guerra (Iraq) **o perquè les empreses transnacionals aprofiten la seva manca de drets socials i civils per explotar-los de forma salvatge**. Des d'organismes com el Banc Mundial o el Fons Monetari Internacional s'imposa un model econòmic que estronca el model en el qual s'organitzen altres societats diferents de l'occidental provocant pobresa, fam, males condicions higièniques i sanitàries, etc... fet que provoca que aquestes persones emigrin a països on la qualitat de vida és molt superior a la del seu país. Però quan arriben aquí, es troben amb la llei d'estrangeria, una de les més inhumanes que aplica l'Estat.

La conseqüència més important de la llei d'estrangeria és que la persona immigrada es converteix en un estament diferent i inferior al que pertany una persona autòctona o de la UE, és a dir, la immigrada deixa de ser un ciutadà per passar a ser un immigrant. Sense dret de vot, sense dret de reunió ni de sindicar-se si aquesta persona no té papers, sense dret d'obtenir un contracte laboral sense papers, sense dret d'aconseguir papers sense contracte laboral; i per tant tot el que això comporta (malviure, treballar en condicions molt precàries, a vegades veure's obligat a delinquir per sobreviure, etc.) fan que les persones que han emigrat no tinguin manera de construir-se un futur ni al país d'origen ni al país receptor.

Però a més a més, cal saber que a l'Estat Espanyol i a Catalunya la hipocresia de la dreta arriba molt lluny, ja que mentre la llei d'estrangeria no compleix de cap manera els drets humans i és anticonstitucional, les persones immigrades generen una riquesa molt important. A través de l'economia submergida, que a l'Estat Espanyol representa entre un 20 i un 24% del PIB, els contractes escombraria i d'altres maneres d'explotació de la immigració, la burgesia s'enriqueix cada cop més i la immigració cada cop viu en condicions més precàries.

D'aquest col·lectiu (immigrants) les més desfavorides són les dones, que cobreixen la major part de l'economia submergida, en molts casos són obligades a prostituir-se per les màfies que trafiquen amb persones, etc.

A més d'aquestes condicions tan precàries de vida, les persones immigrades han de suportar el racisme i la xenofòbia de molts dels habitants autòctons. Així, aquestes expressions que sovint generen violència contra els nousvinguts, ja han pres expressió política, un exemple clar és la Plataforma per Catalunya que fa

//Immigració

públic un discurs nazi i que ha aconseguit tenir representació en alguns ajuntaments catalans (per exemple: Vic).

Els CJC-Joventut Comunista apostem per una societat intercultural, basada en la solidaritat i la tolerància i comprensió de les diferències. Creiem que és catalana tota aquella persona que viu i treballa a Catalunya. Per tant, no acceptem que en el nostre país (Catalunya) hi hagi ciutadans i ciutadanes de primera i uns de segona. És per això que defensem que aquestes persones tinguin representació en tots els àmbits de la societat (institucions, sindicats, partits polítics, moviments socials, etc). Només d'aquesta manera trencarem amb els estereotips reaccionaris i la pobresa a què queden condemnades moltes persones immigrades.

Habitatge

Les polítiques d'habitatge i el negoci especulatiu s'han convertit en la darrera dècada en un dels problemes fonamentals davant dels quals es troba la població catalana.

Els i les joves es veuen especialment afectats per aquest problema, que conjugat amb una precarietat laboral cada dia més accentuada, unes polítiques estatals nul·les en matèria d'habitatge i un sistema educatiu progressivament més elitista es troben sense recursos per poder cobrir una necessitat bàsica.

Segons l'article 47 de la Constitució Espanyola, es reconeix com a dret bàsic de la ciutadania l'accés a un habitatge digne i adequat. Però mentre el màxim marc legislatiu decreta tal dret, les polítiques d'habitatge conjuntament amb el negoci especulatiu de les immobiliàries el converteixen en una impossibilitat pràctica.

Les administracions públiques, enlloc de promoure polítiques d'habitatge que frenin la febre de l'especulació, únicament destina un 1% del PIB per aquesta tasca, mentre la Unió Europea en destina el 2'5% de mitjana.

Aquestes dades i aquesta situació es concreta en que el 56% de la població jove que busca pis té serioses dificultats per trobar-lo, però el que encara endureix més la situació és que el 66% de joves no residents a la llar familiar mantingui que els seus ingressos són insuficients per viure independentment dels pares.

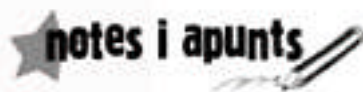
La solució que ofereix el sistema neoliberal és oferir hipoteques a preus desorbitats; condemnant els hipotecats a molts anys de deutes amb els bancs.

L'especulació es dona de forma diferenciada en els barris centrals de les ciutats i en les perifèries, condemnant molts joves a abandonar els seus barris i poblacions per instal·lar-se en d'altres, amb equipaments insuficients i deixant un gran nombre de locals i habitatges buits a les grans ciutats.

Cal recordar que gaudir d'un habitatge digne, no és tan sols una qüestió de comoditat, sinó que determina la nostra conducta. Tots i totes necessitem d'un espai propi per estimar, llegir, aprendre, estudiar i descansar. Entre les persones de 20 a 34 anys, la proporció d'emancipats i emancipades ha passat del 44% al 1977, al 33% a l'any 2000; en deu anys el retard del calendari emancipador ha estat de gairebé de cinc anys.

L'alarma social generada com a conseqüència d'aquesta situació, va donar lloc, per exemple, al naixement del Moviment Okupa com a resposta legítima davant de l'especulació.

El problema de l'habitatge necessita un pla de xoc immediat, que situï en primer pla el dret de tothom a tenir-ne, per sobre dels dictats del mercat immobiliari. La resposta no passa (com a mínim no exclusivament) per la construcció de nous habitatges de protecció oficial, sinó per engegar polítiques que penalitzin aquells que mantenen pisos i cases buides per especular per

Ensenyament

a que afavoreixin lloguers a preus assequibles.

En matèria d'ensenyament la política que s'ha dut a terme tant des del govern català de Convergència i Unió, com des de l'estatal del PP, ha estat en tots els casos autoritària i antialogant. S'han imposat a la comunitat educativa tot un seguit de lleis (LOU, LOCE, LUC) que van, clarament, en contra del caràcter públic de l'educació.

A la secundària, la promulgació del Decret d'Humanitats l'any 1996 va donar el tret de sortida a totes les futures lleis conservadores que afecten actualment l'educació. En efecte, aquest, va suposar, a més d'una pèrdua de pes específic de l'àrea tècnica, més hores de classe, amb un major grau de rigidesa i uniformitat, així com la dedicació de molt més temps a les matèries comunes en detriment de les optatives. Un ensenyament més rígid i uniforme, juntament amb una rebaixa dels continguts més experimentals, resulta més barat, ja que l'alumnat passa menys hores de classe en grups reduïts i no calen tantes instal·lacions específiques.

L'aprovació de la LOCE (Ley Orgánica de Calidad de la Educación) propiciava la segregació de part de l'alumnat, l'augment dels fons públics destinats a centres privats i reforçava el paper de la religió catòlica en l'ensenyament. Suposa també una disminució dels drets democràtics en els centres i la retallada de les competències autonòmiques. En cap cas aquesta llei parla d'augmentar el finançament en ensenyament, apostant, per tant, per una educació elitista, destinada als sectors benestants de la societat. La revàlida comporta un augment injustificat d'entrebancs per a l'accés a la universitat. Aquesta llei involucionaista ha vingut acompanyada per una progressiva marginació de la història i la cultura catalanes.

El nou govern del PSOE ja ha derogat aquesta llei, fet que hem de valorar positivament. De totes maneres cal seguir treballant, ja que la LOGSE tampoc no es correspon amb el nostre model d'ensenyament públic, gratuït i integrador.

Pel que fa a la universitat, la LOU (Ley Orgánica de Universidades) es va aprovar amb l'oposició oficial de totes les universitats del Principat. Aquesta llei està comportant una gran disminució de la democràcia universitària i una pèrdua d'autonomia, deguda, fonamentalment, a la participació d'entitats bancàries i empresarials en els òrgans de decisió. Però el problema més greu és que no hi ha hagut cap compromís d'augment del finançament públic i de les beques, per garantir el dret universal a l'ensenyament superior. En comptes de fer això, fins ara, s'ha apostat clarament per un model de finançament competitiu i per la privatització dels serveis, fomentant el caràcter elitista de la universitat i minant el seu caràcter públic.

La LUC (Llei d'Universitats de Catalunya) aprovada l'any 2002 pel govern de la Generalitat i elaborada sobre les bases de la LOU, va desapropiar l'ocasió per redimir els efectes devastadors de la llei precursora i ha acabat sent un desenvolupament més d'aquella.

Ara com ara, el PSOE no ha manifestat cap voluntat de derogar la LOU, com pregonava quan es va apuntar a les manifestacions de protesta contra aquesta.

//Ensenyament

Per això, creiem imprescindible exigir aquesta derogació i que s'obri un procés obert d'elaboració d'una nova llei d'universitats amb la participació de tots els sectors de la comunitat universitària. Només així podrem avançar cap a una universitat gratuïta i de qualitat. Una universitat que funcioni de forma democràtica i que actuï com a motor de transformació social. En definitiva: una universitat popular.

Juntament amb això, cal seguir molt de prop el procés de Convergència Europea de l'Ensenyament Superior que pot suposar un canvi radical en l'estructura, funcionament i concepció de les carreres universitàries **i analitzar les seves vinculacions amb els acords de liberalització dels serveis de la OMC**. La forma en la que s'implementi aquest procés a l'Estat Espanyol i a Catalunya, pot comportar canvis substancials també en el mètode docent. Cal incidir-hi amb força, per tal que no suposi un pas més cap a un model universitari elitista i per tal de defensar el rol social de la institució universitària, que no quedi definitivament supeditada als criteris del mercat.

En qualsevol cas, aquest procés pot arribar a suposar una bona oportunitat per fer front a una de les problemàtiques comunes de tot el nostre sistema educatiu. Ens referim als actuals mètodes pedagògics i de transmissió del coneixement, que es fonamenten en una concepció magistral i acrítica de l'ensenyament. Davant d'això, reivindicuem la necessitat d'un ensenyament que situï l'alumne com a subjecte actiu de l'acte d'aprenentatge i no com a un mer receptor. Si es creu, com ho fem els i les comunistes, en el paper transformador de l'educació, i, tenint en compte l'actual situació d'hegemonia del pensament neoliberal, cal una aposta ferma pel foment i l'elaboració de pensament crític i creatiu des de les aules.

Finalment, un gran oblidat en matèria d'ensenyament, és sovint la Formació

Sanitat

Professional. Aquest sector, essencial per al desenvolupament d'un país, ha de ser revaloritzat a nivell social, i ha de rebre uns recursos i un tracte institucional adequats, per tal que pugui ser una opció vàlida de formació.

En matèria de sanitat ens trobem en un context condicionat per la privatització extrema dels serveis públics que durant els 8 anys de govern del PP s'ha vist fortament accelerat. L'Estat Espanyol se situa a la cua de la Unió Europea pel què fa en inversió en sanitat. A més d'això, la utilització dels escassos recursos és molt ineficient. L'exemple més significatiu d'això, és el baixíssim ús de genèrics que s'hi fa, a causa dels convenis amb empreses farmacèutiques per tal que es receptin els seus medicaments que resulten més cars, però no de millor qualitat.

Darrerament, fins i tot s'ha arribat a proposar el pagament d'una certa quantitat per consulta, fet al que ens oposem donat que el finançament sanitari ha de venir dels pressupostos generals.

Paral·lelament, en els dos últims anys, el govern de CiU a la Generalitat, va iniciar una onada de privatitzacions donant a consorcis privats la gestió de centres d'assistència primària i ambulatoris. D'aquesta manera, a Catalunya hem heretat un sistema sanitari amb pocs recursos i molt deficient

Les greus conseqüències de tot això són diverses: gran part dels medicaments estan exclosos del finançament de la Seguretat Social (a causa de mesures com el "Medicamentazo"), i el mateix passa amb molts serveis com els d'odontologia o podologia. Altres serveis, com els de salut mental, es troben en una situació lamentable pel que es refereix a la seva oferta pública. **La gent gran està molt malament atesa i donat que s'hi destinen uns recursos materials i humans clarament insuficients.** En general, la manca de finançament i d'atenció per la sanitat, que hauria de ser absolutament fonamental en un país que es reclama democràtic, es veu reflectida cada dia en les immenses llistes d'espera o en la gran precarietat laboral del personal sanitari.

D'altra banda, l'anomenada fuga de cervells resulta inevitable, ja que en matèria d'investigació mèdica, el finançament és també mínim.

Observem doncs la progressiva incorporació del sector privat en el camp de la sanitat, a la recerca d'interessos econòmics que lluny d'assegurar un accés universal i una major qualitat dels serveis sanitaris per a tothom, fomenten les diferències en la qualitat dels tractaments en funció de la capacitat econòmica del client.

Es constata també la persistència i el ressorgiment dels valors retrògrads i

Transports i mobilitat

conservadors propis d'un veritable fonamentalisme catòlic, que s'oposen a qüestions com l'eutanàsia o l'avortament. De fet, el no reconeixement del dret a decidir sobre la pròpia vida o les dificultats burocràtiques per tal de dur a terme un avortament encaixen perfectament amb la línia profundament conservadora que ha caracteritzat els vuit anys de govern neofranquista del PP.

A nivell estatal, és força senzill constatar un cert continuisme entre les infraestructures destinades al transport durant el franquisme, i les que s'han desenvolupat posteriorment.

Tan sols cal fer una ullada a la xarxa de ferrocarrils, d'autopistes i carreteres o el pressupost destinat als diferents aeroports de l'estat. La política de transports i comunicacions, es fa des de Madrid, i per a Madrid, deixant de banda els interessos de la immensa majoria de l'estat espanyol.

El Partit Popular va ignorar les veus que defensaven que un Estat Espanyol descentralitzat resultava més eficient, demostrant, una vegada més, que la seva ideologia no és la de la dreta neoliberal (que obeeix el mercat), sinó la del neofranquisme més centralista. Un exemple clar de la nefasta política de transports per part del govern del PP, han estat les obres del TAV, on els interessos econòmics particulars i els electorals del Partit Popular, s'han situat per sobre dels interessos de la ciutadania, ja que mentre es realitzen les obres per acabar una línia que té com a màxim beneficiari a una burgesia interessada exclusivament en agilitar els seus negocis, no es milloren les línies de trens regionals, que són, al cap i a la fi, les més utilitzades pel gruix del poble català. El TAV suposa un greu atac al medi ja que divideix el territori i trenca corredors biològics, a causa del greu efecte barrera, aïllant la fauna i la flora i posant en perill la seva supervivència.

A nivell català l'aposta també és per un model territorial, centralista i basat en l'ús del transport privat. Es fomenta la construcció d'autopistes amb el seu conseqüent impacte ambiental, i fent de Catalunya el territori de l'Estat amb un major nombre de peatges. Al costat d'això la xarxa ferroviària és completament insuficient, fins al punt que hi ha diverses capitals de comarca a les que no arriba el tren. Quan ens fixem en el transport públic entre comarques, sense haver de passar forçosament per Barcelona, la situació és encara més greu. L'exemple més clar i que més ha posat en evidència aquesta situació, és el de la construcció del túnel de Bracons, projecte heretat del govern de Convergència i Unió, i que el Tripartit no sembla tenir cap intenció d'aturar.

Tenir un transport públic i una xarxa de comunicacions, inferiors als que necessita Catalunya, comporta una disminució del nostre nivell de vida. L'escàs interès pel transport públic, demostrat per la major part de les administracions locals i per la Generalitat, es veu també en la inexistència d'altres mesures que no estan relacionades amb el pressupost: per exemple, una millor planificació de la xarxa de metro i autobusos, donar prioritat al transport públic per davant del transport privat, augmentar la xarxa de carrils bici, tant quantitativament com qualitativa, **o establir un transport públic nocturn suficient i continuat, que ajudi, entre d'altres coses a disminuir el nombre d'accidents de trànsit.**

Finalment, una altra qüestió relacionada amb la mobilitat i massa

Ecologia del territori

vegades oblidada per les administracions és la de l'eliminació de les barreres arquitectòniques i la de l'adaptació de les poblacions per a les perones amb discapacitats. A més, normalment quan això es té en compte, les solucions resultants acaben sent beneficioses per tothom.

Els i les comunistes creiem que la preservació i cura del medi són incompatibles amb el sistema capitalista i la seva lògica del màxim benefici en mínim temps possibles. Per això creiem que per aconseguir una convivència realment sostenible entre la humanitat i el seu entorn natural és imprescindible la superació d'aquest model econòmic, social i polític. Tanmateix, això no és suficient, sinó que els criteris, actituds i polítiques respectuoses amb el medi s'han de començar a desenvolupar des d'aquest mateix moment.

Un dels grans fronts oberts en els darrers anys ha estat el de l'Ebre i el seu pla d'ordenació hidrogràfica (Plan Hidrológico Nacional) amb el qual el govern del PP pretenia portar aigua des de l'esmentat riu fins a territoris de Múrcia, Andalusia i País Valencià amb la justificació de la necessitat d'aigua pels regadius d'aquestes zones.

Però la veritable beneficiària del PHN era la maquinària especuladora de les grans constructores de l'Estat, ja que suposava una inversió gegant en infraestructures (canalitzacions...) com en especulació del sòl (camps de golf, urbanitzacions, etc).

Els efectes d'aquest pla eren greus i diversos: la disminució del cabals dels rius afectats i dels seus deltes, la desaparició de pobles, conreus, paratges naturals de gran interès (com la vall d'Irati), o la regressió en la cultura fluvial dels pobles que són banyats per aquests rius. Es desestima el que en realitat és prioritari i urgent: la necessitat d'una nova cultura de l'aigua, que es basi en la reducció del consum i en evitar el seu desapropiament. D'aquesta manera, es fomenta un clima d'enfrontament entre territoris sense potenciar hàbits de conservació del medi.

La defensa de l'Ebre ha aglutinat un moviment ampli, organitzat i molt combatiu que no ha cessat fins que ha aconseguit aturar el transvasament. En aquests moments ja hi ha una nova proposta de Pla Hidrològic sobre la taula, que cal estudiar i davant el qual caldrà mantenir la mateixa actitud ferma de defensa del medi i d'utilització racional dels recursos hídrics.

Una altra de les grans agressions al medi dels darrers anys a nivell estatal, va ser l'enfonsament del Prestige i les seves conseqüències que ha patit tot el litoral atlàntic degut a la contaminació del fuel que portava com a càrrega el vaixell. Una vegada més, el govern del PP va demostrat la seva incompetència, opacitat i manipulació dels fets davant d'una agressió al territori tan greu. Va ocultar i negar fets, dades, i va impedir investigacions. Més enllà del caràcter autoritari del govern popular, hi ha una problemàtica més general que és la de l'escassa importància que es dóna a la gravetat d'aquests desastres contaminants, fet que es veu per exemple en que la seva penalització és molt fluixa. D'aquesta manera, les empreses petrolieres prefereixen estalviar diners

//Ecologia del territori

en mesures de seguretat i pagar en cas de que hi hagi problemes les multes corresponents, ja que això els acaba sortint menys car.

A nivell energètic seguim tenint un país que depèn, per a la satisfacció de les seves necessitats de consum, de l'energia nuclear. És clar que el tancament de les centrals no es pot dur a terme d'un dia per l'altre, especialment si tenim en compte que l'ús d'energies renovables està encara molt poc desenvolupat. Però no podem oblidar els riscos i efectes contaminants dels reactors de fusió, associats sobretot a l'eliminació de les escòries radioactives i al procés de refredament i desmantellament; efectes que a més poden ser difícilment detectables però que tenen unes conseqüències nefastes per a la salut humana. Per això és absolutament prioritari fomentar la recerca i la destinació de recursos pel desenvolupament de noves formes energètiques sostenibles, controlables i eficients⁹, que permetin avançar cap a una desnuclearització del país. Per a això, és també imprescindible el foment d'una cultura de l'estalvi i del consum responsable i no desbordat.

Per tot això hem d'estar alerta i donar resposta a les constants agressions al nostre patrimoni territorial i biològic, que es van multiplicant. N'hi ha molts més exemples: alguns més vells i coneguts com les agressions al nostre litoral o els incendis i d'altres més nous i que, per tant, mereixen una atenció especial com els transgènics que infecten els nostres cultius i envaeixen de forma incontrolada la nostra alimentació.

Drogodependència

És un fet clar que cada dia la gent pren més substàncies i en més quantitats; és més, l'acte massiu de prendre qualsevol tipus de substància, s'ha anat convertint en una patologia social que té característiques epidèmiques. La «droga» és present en tots els àmbits de la societat actual. No obstant, oficialment el problema de la «droga», és un tema pertanyent a les classes baixes, la «delinqüència» i els robatoris.

D'altra banda, podem veure també, que aquest fenomen -el de la «droga»- ha existit des de sempre en totes les societats, però és ara, en els nostres dies, en que hi ha hagut un canvi substancial pel que fa a la seva distribució i mercat, la seva utilització i els seus efectes farmacològics sobre la societat.

És cert que en els darrers anys des de l'administració s'ha avançat en aquest tema. La prevenció i la informació són dos factors que s'han anat aplicant paulatinament, però, majoritàriament, massa a poc a poc. Encara hi ha molt poca informació, per part del jovent, sobre una correcta utilització i coneixement sobre les diferents substàncies existents i els seus efectes.

És cert, també, que en els últims anys hi ha hagut un canvi social pel que fa a la convivència i la utilització de les diferents substàncies. La generació de joves d'avui en dia no utilitza totes aquestes substàncies de la mateixa manera que els nostres pares i mares, sinó que se'n fa un ús molt més massiu, alienant i àmpliament diversificat. Amb tot, també es pot apreciar que cada vegada són més els i les joves que, amb edats molt precoces, s'inicien en la pràctica o prenen substàncies psicoactives. L'accés cada vegada més fàcil a les drogues i l'homogenització dels tipus d'oci més comercial, entre d'altres factors, han propiciat aquest canvi.

Aquest canvi social sobre la utilització de les drogues, també, ha ajudat a trencar cert tabús o impediments a l'hora de parlar socialment d'aquest tema. D'altra banda, també veiem que hi ha una doble moral en la societat. Mentre tothom sap i reconeix que el problema de la «droga» és quelcom totalment extès en totes les societats; la imatge pública, o el sector de la societat que sempre s'hi associa, és la joventut. La utilització de la relació entre joventut- droga, i sobretot els problemes que causa, és massa típica i maliciosa; utilitzada molts cops per criminalitzar diversos sectors juvenils.

Els i les joves d'avui en dia, a Catalunya i a la resta de l'Estat, estan sotmesos a un sistema de vida poc favorable. Els grans problemes com els de l'accés a la vivenda digna, als estudis de qualitat i assequibles, un treball estable, no fan més que agreujar aquesta situació d'instabilitat. Per una altra part també la cultura de l'oci i del temps lliure juvenil ha estat greument atacada per l'hegemonització dels mercats, la globalització i la cultura del consum massiu i ràpid.

Tots aquest factors han propiciat que els joves utilitzin les diferents substàncies psicoactives com a eines per l'alienació, com a «vàlvules d'escapament» de l'estrés, la instabilitat, l'avorriment i la preocupació del dia a dia.

Amb tot, el conflicte provocat per la droga va molt més enllà de tot això. S'estén per tots els sectors socials i generacions i existeixen grans interessos i mercats en joc darrera de la seva comercialització. La corrupció, la utilització d'aquestes substàncies com a eina política i els «ulls grossos» davant molts afers relacionats, han estat pràctiques exercides per tots els governs que, des de Franco, han existit a l'Estat Espanyol.

Associacionisme

Democràcia, participació i associacionisme

Els i les joves som un destacat agent d'innovació social i política. Avui en dia, la nostra democràcia està consolidada, però es tracta d'una democràcia bàsicament representativa i, per tant, gens participativa. En aquest context els i les joves som uns dels sectors més oblidats per l'administració. No existeix una política realment participativa impulsada des dels ajuntaments i alcaldies. És en aquest sentit que treballa l'actual govern (nacional i municipals). Cada dia es tanquen més centres cívics, més casals juvenils, etc. Cada dia hi ha menys subencions per a activitats juvenils. Amb tot, podem veure com l'actual sistema polític pretén fer dels joves uns simples usuaris d'instal·lacions semipúbliques, o simplement se'ns ofereixen activitats i opcions molt poc engrescadores i poc participatives.

Se suposa que el sector juvenil és un important motor dinamitzador de qualsevol societat. A la vegada també som un dels sectors més perjudicats per aquest sistema imperant.

Actualment hi ha un autèntic «divorci» entre joventut i participació ciutadana. Les decisions polítiques i administratives (sent cada dia menys democràtiques) estan cada vegada més allunyades de la ciutadania i de la joventut en especial. D'aquesta manera la joventut, majoritàriament, ha adoptat una posició de rebuig, desconeixement i escepticisme davant l'associacionisme ciutadà, ja que es veu totalment inútil, poc representatiu de les vertaderes inquietuds i problemàtiques juvenils.

Associacionisme polític, canvis, diferències i processos en els darrers anys

En els últims anys em anat veient diferents canvis en el panorama polític juvenil català. Hem pogut veure com s'han creat noves associacions, col·lectius i organitzacions. D'altra banda, també n'hem vist desaparèixer d'altres; així com processos unitaris o col·lectius que han acabat per mutar aquest panorama polític actual.

Les correlacions de força en el panorama polític juvenil han canviat en aquest anys i això fa que el marc polític en què la CJC- Joventut Comunista es mou i desenvolupa part de la seva feina ja no és el mateix que el de fa deu anys i, per tant, necessitem un nou anàlisi i radiografia política.

Des d'aquest punt de vista, pretenem fer un petit anàlisi d'aquesta realitat, a fi de destriar-ne les principals característiques i orientacions associatives.

moviment okupa

En els últims cinc anys hem vist que hi ha hagut un «boom» en aquest sector. El fet és que cada vegada hi ha més cases okupades, també més centres socials okupats. Aquest fenomen, a part d'estar motivat per les típiques problemàtiques de l'accés a l'habitatge digne, el treball estable, etc; també té unes causes polítiques. La gent s'apropa a aquest marc associatiu per la proximitat que existeix en el seu dia a dia amb la gent. L'assemblearisme, la lluita local, etc, són factors determinants per a que el jovent se senti implicat en algun d'aquests projectes. Per altra banda pensem que molts cops s'ha caigut massa en el «localisme» o en la dinàmica d'acció-reacció, que també ha provocat grans danys en el mateix moviment.

//Associacionisme

D'altra banda, hem pogut veure com aquest moviment reflecteix una realitat molt heterogènia i irregular. Aquest fet ens n'ha dificultat la relació i l'enteniment en marcs unitaris o col·lectius, com grans plataformes o altres moviments.

Apostem doncs, per la pràctica de l'okupació com a mitjà de lluita davant l'especulació urbanística. Creiem que hem de treballar-hi a nivell local, en diferents barris, ciutats o pobles, en funció de cada projecte i de com estigui enfocat.

moviment independentista

També en els últims anys, el moviment independentista català s'ha enfortit notablement. La conjuntura de crispació política que hem viscut en els últims anys, entre governs i institucions, ha propiciat un cert sentiment «nacionalista», d'oposició. Les agrupacions juvenils independentistes han sabut aprofitar aquesta conjuntura i han experimentat un creixement en militància i en influència en el moviment associatiu polític català. Aquest creixement ha estat més evident en comarques, que no pas en la zona metropolitana de Barcelona.

Hem de reconèixer que molts cops han arribat i treballen, en zones o àmbits, on abans no hi eren. Han arribat a sectors juvenils on hi podríem haver estat nosaltres.

moviment autònom

Actualment trobem un altre marc associatiu que està creixent enormement. Aquest nou marc, tot i no ser un fenomen nou, sí que ha mutat lleugerament i ha adoptat, en alguns casos, un sentit més estructurat i planificat. Ens referim a un dels marcs més heterogenis i diversificats. El «localisme» és un factor determinant d'aquest canvi. Veiem com en molts pobles i barris s'estan creant coordinadores, col·lectius i moviments de joves. Moviments reivindicatius i molt actius en activitats i amb dinàmiques molt participatives i horitzontals. La majoria d'aquests casos, tot i estar inspirats per causes globals, estan enfocats en el treball i la lluita local i barrial tot i que, de vegades, ha adquirit una dimensió més gran i s'han estructurat experiències de coordinació interterritorial.

La CJC- Joventut Comunista ha de treballar en el marc local, però sense caure en el «localisme». Hem de potenciar l'organització i dinamitzar les estructures i les lluites locals. Hem de ser capaços d'incidir en els barris, en els pobles i les ciutats. Necessitem de col·lectius territorials més forts i estructurats, que es coordinin entre ells i afrontin lluites conjuntament.

moviment feixista

Aquest moviment, tot i ser totalment antagònic a les nostres posicions, constitueix una realitat punyent en molts territoris del país. Així com altres moviments polítics estan aprofitant la conjuntura política actual, el moviment feixista també ho està fent. Han sabut aprofitar la por i la inseguretat juvenil, l'arribada de la «nova immigració», les condicions de les minories ètniques, etc.

Així doncs, en els últims temps, veiem com en certes poblacions, sobretot de l'àrea del Vallès i del Baix Llobregat, s'estan extenent organitzacions i moviments feixistes, més enllà dels ja coneguts «caps-rapats de discoteca».

És una realitat que hem de combatre. Hem de lluitar contra les causes i interessos que els estimulen, a l'hora que hem de saber administrar i articular l'autodefensa

//Associacionisme

davant les agressions constants que patim. La CJC- Joventut Comunista hem de crear i potenciar plataformes i moviments de denúncia, de lluita i d'autodefensa contra les diferents expressions del feixisme. S'ha de treballar amb les associacions de veïns que ja fan feina en aquest sentit, entrar en els instituts per combatre l'extensió d'aquest fenomen, etc.

moviment socialista o comunista

Aquest, que és el marc més proper a nosaltres, està molt atomitzat. És cert que existeixen diferents organitzacions i moviments que treballen en aquest sentit i, molts cops, en una línia molt propera a la nostra.

És cert, també, que hi ha hagut una pèrdua d'influència d'aquestes associacions, o d'aquest marc, en el món juvenil.

Manquen, doncs, ganes de diàleg i unitat; en general. Les divisions entre formacions són fortes; no obstant, sí que hi ha hagut un trobament entre nosaltres i el sector de la joventut del PSUC Viu, en el marc d'EUiA, per bé, que ha estat molt escàs.

Marc actual de relacions de la CJC- Joventut Comunista

Actualment la CJC- Joventut Comunista, gaudim d'un marc unitari de relació i treball conjunt, dins l'àrea jove d'EUiA. Aquest marc està limitat a les formacions que integren EUiA (com la JC i altres). És cert que no hi ha un treball determinant i constant. El marc local, penso que és l'ídoni per potenciar i treballar conjuntament amb les diferents assemblees d'EUiA que ja hi hagin organitzades o poder-ne organitzar de noves.

Amb tot, la CJC- Joventut Comunista, gaudim d'altres marc de treball i de relació, tals com: la Plataforma Cívica per un 12 d'Octubre en Llibertat, Plataforma Bolivariana a Catalunya, l'AEP, Plataforma contra la Constitució Europea, Comitè Català per al Festival Mundial d Joves i Estudiants, etc.

Finalment, també penso que és important i imprescindible el treball conjunt amb d'altres organitzacions i moviments, als barris, pobles i ciutats. Les plataformes veïnals, els moviments populars, les vocalies de joves de les AAVV, etc.

Jove i treball

Durant els vuit anys de govern del Partit Popular, aquest sempre s'ha presentat com a un clar defensor dels interessos de la CEOE, la qual va ser un dels suports més poderosos amb que compta el PP. Això s'ha vist reflectit en la seva política laboral, retrògrada i antisocial, consistent en dinamitar les conquestes adquirides a l'Estat espanyol per la classe treballadora en dècades de lluita sindical.

Actualment vivim una autèntica ofensiva de la patronal, que ajudada pel fenomen de les deslocalitzacions, de la globalització neoliberal, de la competitivitat... demana erradicar qualsevol trava legal que garanteixi protecció als treballadors i treballadores, per tal de fer l'economia més "competitiva". Aquesta ofensiva podria culminar amb un intent d'eliminar els convenis laborals col·lectius, deixant l'individu totalment en mans de l'empresa contractant i sense cap mena de protecció.

La situació actual del jove davant el món del treball és de total indefensió. Malgrat que estiguin legislades les condicions del treball, aquestes no es compleixen i no hi ha mecanismes efectius que ho controlin. Així és més que freqüent treballar sense contracte, sense complir la jornada laboral, infringint les lleis sobre contractació, impedit la sindicalització...

Les condicions laborals que se'ns imposen impedeixen que els i les joves puguin iniciar un projecte de vida. S'imposa un model de vida precària basat l'explotació. Molts estudiants es troben treballant sota la designació de becaris, sense contracte o fins i tot quan n'hi ha, sent víctimes dels abusos patronals.

En la seva última legislatura, el PP va proposar-se dur endavant una nova legislació laboral. De manera totalment arbitrària, sense diàleg amb les forces sindicals, va imposar per decret al març de 2001 la nova llei que seria finalment aprovada pel congrés el juny del mateix any.

El cicle de protestes que es va iniciar en aquell moment, i que va culminar el 20 de juny del 2002 amb una Vaga General, va obligar el govern a fer-se enrere en alguns aspectes, després de la Vaga i de les mobilitzacions del següent 5 d'octubre.

Aquesta legislació tenia com a suposats objectius: fomentar la contractació indefinida, limitar la contractació temporal, fomentar el treball femení i integrar els col·lectius amb majors dificultats. En realitat, però, comporta tot el contrari. Fomenta l'acomiadament lliure i la rescissió de contractes fixos, en eliminar els salaris de tramitació, i disminuint les indemnitzacions. En la contractació, potencia el sector temporal en eliminar traves que afectaven els empresaris i obligaven a contractar de manera fixa. D'aquesta manera, la ja debilitada posició dels joves en aquest sector queda encara més malmesa, en trobar-se en una situació de clar desavantatge davant l'empresa.

En el camp, intentaren eliminar el PER (subsidi agrari), mesura que afectaria mig milió de jornalers a Andalusia i Extremadura. Aquesta acció faria augmentar

//Jove i treball

les ja greus diferències socials que es viuen al camp espanyol en diferents regions, i que el PER mitigava en certa mesura. Aquesta última mesura també obrí un altre cicle de protestes per part dels sindicats agraris a Andalusia, que culminà amb una vaga general al camp.

La llei tampoc modifica el funcionament de l'INEM, per tal ^oque fos un instrument que vertaderament ajudés els treballadors aturats a trobar feina. Al contrari, aplica mesures que no permeten als treballadors renunciar a una feina si aquesta no s'adequa a les seves necessitats, formació o experiència. Es veurà obligat a estiguin obligats a complir la llei, el govern del PP no ha fet res al respecte, essent còmplice amb el que podríem qualificar de terrorisme laboral.

Tot i el canvi de govern, el PSOE no ens inspira cap confiança, ja que cal recordar que va ser aquest mateix partit el que va introduir les ETT, el que va abaratir l'acomiadament, etc. en pro d'una «major flexibilitat laboral».

Des que és al govern, el PSOE no ha canviat res en matèria laboral respecte l'anterior legislatura, i per tant la política laboral de l'actual govern socialista és la mateixa que la del PP.

La nostra proposta en matèria laboral és la lluita per un treball digne, per això apostem en la lluita sindical. Des de la CJC - Joventut Comunista destaquem la necessitat d'aprofundir en un sindicalisme de classe real i combatiu. Davant la imperant precarització de la vida laboral dels i les joves, cal lluitar per aconseguir erradicar la precarietat i assolir condicions de treball digne i acabar amb la temporalitat contractual. Cal remarcar l'estreta relació que hi ha entre temporalitat i els accidents laborals, fet que afecta especialment el jovent. Per això cal avançar en fer valer els drets de les i els treballadors, per assolir treball digne en condicions dignes.

acceptar feines a cinquanta quilometres del seu lloc de residència, o no adequades a la seva experiència anterior, ja que la nova legislació pot retirar-li el subsidi en cas contrari. Com podem veure, els col·lectius amb majors dificultats per accedir al mercat laboral (dones, joves...) no es veuen gens ajudats per la nova legislació, que no fa més que augmentar la precarietat laboral.

Una precarització de la vida que no fa més que augmentar amb la sinistralitat laboral, conseqüència directa d'unes condicions de treball precàries. Malgrat estigui legislat tot el referent a salut i seguretat laboral, i que els empresaris

Oci, lleure i cultura

//Oci, lleure i cultura

Qüestió Nacional

Apunts generals sobre el capitalisme a l'Estat Espanyol i a Catalunya

Avui en dia podem afirmar que existeix una unitat real pel que fa a llengua i cultura d'allò que s'anomena Països Catalans; no obstant, aquesta unitat no és política ni administrativa. També és veritat que els diferents factors històrics han propiciat un desenvolupament cultural, polític i social distint en totes les parts d'aquests «Països Catalans».

D'aquesta manera, doncs, podem veure la unitat nacional que existeix avui en dia a Catalunya (Principat). Aquest país s'ha desenvolupat en funció de diferents fets i diferents causes que, a la vegada, ens han diferenciat de la resta de territoris. Així doncs, pensem que parlar, avui en dia, de Països Catalans, com a nació, com a unitat socio-política, és molt agosarat. Pensem que no existeix una consciència col·lectiva, ni voluntat política de convivència unitària, ni una reivindicació formal de sobirania nacional compartida i acceptada per la majoria de les classes populars.

Per a nosaltres, els i les comunistes, no es pot parlar d'unitat de la nació catalana solament pel fet de la unitat lingüística, sinó que em de buscar les respostes en una visió «dialèctica» de la nació.

Segons el punt de vista dialèctic del desenvolupament de la nació, veiem que els Països Catalans no es poden tractar com a tals, sinó com a diferents territoris amb característiques i orígens íntimament lligats.

A causa d'una evolució històrica diferent, una opressió nacional també diferent i altres factors, podem afirmar que no hi ha hagut, al conjunt dels Països Catalans i en d'altres territoris, una classe dominant homogeneïtzadora única per tot aquest territori. Aquest fet ha provocat una diferent estructura social i, per tant, una diferent aplicació del sistema capitalista. La burgesia valenciana, per exemple, té una estructura diferent a la catalana i, evidentment, les classes populars també tenen una estructura diferent.

Per a nosaltres és això el que defineix la nació, la seva estructura, el seu desenvolupament social, econòmic i cultural.

Conflicte (qüestió) nacional, conflicte de classes

Existeix un altre factor que ha provocat les diferències entre els diferents territoris de parla catalana. Mentre que durant la guerra civil i la dictadura franquista la lluita de les classes populars estava estretament lligada amb la lluita pels drets nacionals, ara com ara podem veure com hi ha hagut un «divorci» entre ambdós conceptes i que ha fet i està fent un flac favor a totes dues lluites i a llurs objectius polítics.

Des del final de la transició espanyola fins avui en dia, les forces revolucionàries i d'esquerres en general han pecat d'un cert seguidisme, pel que fa a la qüestió nacional, de la burgesia de cada territori.

Segons la nostra visió no és possible parlar de «conflicte nacional» sense parlar de conflicte de classes. Tenim un projecte de classe, nacional i internacionalista sense preceptes nacionalistes. La nostra proposta no parteix dels mites

//Qüestió Nacional

nacionalistes, sinó de les reivindicacions democràtiques, d'autodeterminació, del marc jurídic propi, de la sobirania política, etc. Pensem també que aquestes lluites les han de portar a terme, no una nació etèria, sinó la classe treballadora.

La nostra lluita, doncs, no és la del catalanisme popular, sinó la lluita de classes, l'internacionalisme i l'alliberament de tots els pobles davant l'imperialisme. Així doncs, podem afirmar que el nostre alliberament nacional només serà possible amb la construcció del socialisme.

Des de l'arribada de CIU al govern de Catalunya s'ha pogut veure com s'ha desenvolupat un «nacionalisme excoient» institucionalitzat que, avui en dia, ens és una feixuga llosa sobre el nostre projecte nacional integrador, solidari i internacionalista. Així doncs, veiem com aquest «sistema nacionalista» ha provocat moltes diferències entre la gent que viu i treballa a Catalunya. Podem veure com existeixen, avui en dia, dos sectors, dues posicions, dins la joventut catalana; per una banda podem comprovar com a l'àrea metropolitana i perifèria existeix un sentiment ranci espanyolista que troba la seva contestació en els preceptes dels tòpics nacionalistes o independentistes retroalimentaris buits de contingut i model social de la gent de comarques o d'interior. Aquesta situació ha estat causada per les diferències socials i econòmiques que ha provocat aquest model nacionalista de CIU, castigant-nos durant 24 anys al nostre país.

Aquesta política ha estat representada, en el cas de Catalunya i d'Espanya, des de sempre, per l'hegemonia política i cultural conservadora de les dues burgesies. Com que en aquest últims anys no hi ha hagut un contrapoder nacional en ambdós territoris, s'ha implantat la lògica del poder. La nostra lluita, doncs, ha d'estar centrada en disputar aquesta hegemonia pam a pam, buidar-la de contingut i «desnacionalitzar» aquesta burgesia imperant.

La nostra proposta: el camí cap a l'autodeterminació. Alliberament dels pobles davant l'imperialisme.

Molts cops, l'esquerra en general, i sobretot des de que es va acabar el franquisme, hem estat en una posició un xic ambigua pel que fa al fet de la qüestió nacional. Arran del trencament de les lluites antifranquistes que recollien i unificaven aquests conceptes, ens hem trobat en un punt on és difícil articular una proposta real i factible que reunifiqui aquestes lluites (nacional i de classe).

Hem de reconèixer que d'ençà de la transició no hem sabut desenvolupar i aplicar una proposta en el treball cultural i social, com tampoc em sapigut consolidar un projecte d'identitat popular catalana.

La nostra feina, doncs, haurà d'anar encaminada cap aquí; recuperar el catalanisme popular, reinterpretant-lo en clau juvenil, actual i integradora. Per això és indispensable treballar des dels nuclis socials i populars dels barris, de les associacions. Aquesta serà, doncs, la primera regla a complir per afrontar el debat nacional, avui en dia a Catalunya.

Amb tot, pensem que ara com ara no és el moment del nacionalisme o l'independentisme com a moviment social per a la construcció del contrapoder nacional que necessitem.

Veiem doncs, que la classe obrera, en el conjunt de Catalunya, afronta dos tipus

//Qüestió Nacional

diferents d'opressió: la de classe i la nacional. Aquesta repressió està exercida pel mateix enemic: la classe oligàrquica i monopolística hegemònica a l'Estat i a Catalunya, ja que ambdues responen als mateixos interessos. Per tant, avui en dia la lluita per l'autodeterminació ha de tenir unes raons revolucionàries, ja que, estarem fent front davant l'estructura de classe actual i l'imperialisme.

Podem afirmar que la vertebració de la classe popular a Catalunya és necessària i convenient, ja que això respondrà als nostres interessos de classe, és a dir: la llibertat, la justícia social i la derrota de l'imperialisme.

El camí cap a l'autodeterminació.

Hem d'admetre, també, que hi ha hagut un buidat de contingut de la paraula «autodeterminació» al llarg d'aquests anys i que nosaltres no hem aconseguit omplir-la de sentit ideològic i de sentit dialèctic.

Pensem que el conflicte nacional es resol amb els continguts concrets de l'exercici de l'autodeterminació. Això vol dir: fer front al procés continu de presa de decisió política, un procés constant de democràcia participativa i radical que, a la vegada, donarà sentit al concepte de «ciutadania», de l'exercici del ple dret.

Avui en dia, podem fer una ràpida radiografia de la maduresa del procés nacional a Catalunya i en podem diferenciar tres passos claus: un primer esglau de conscienciació, la recomposició del contrapoder popular i l'articulació i posada en marxa del nostre projecte polític per a Catalunya.

Haurem de treballar, doncs, en la vertebració d'aquesta «classe popular catalana», per tal d'avançar cap al camí de la llibertat política i la conscienciació nacional, per tal d'assolir el ple dret a l'autodeterminació.